

Al llarg del matí la Misako havia preguntat uns quants cops a en Kaname: «Què dius, doncs? Et sembla que hi aniràs?». Però com que el seu marit s'havia limitat a donar-li respostes vagues, ella havia estat incapaç de prendre una decisió i havia arribat al migdia sense saber què havia de fer. Cap a la una es va banyar per estar preparada per a qualsevol possibilitat.

—Bé... —va fer en seure, ja vestida, al costat del seu marit, que encara estava ajagut i llegia el diari. Tot i així, ell tampoc no va dir res—. Si et ve de gust banyar-te, l'aigua està a punt.

—Mmm —va fer ell.

En Kaname estava estirat al tatami sobre un parell de coixins i s'aguantava la barbeta amb les mans. En sentir de prop l'olor del maquillatge de la Misako va enretirar una mica el cap, com si volgués evitar una brisa lleu que el molestava, i va observar la seva esposa o, més ben dit, com anava vestida, procurant esquivar la seva mirada. Va pensar que, segons el quimono que hagués escollit, podria decidir què havien de fer, però malauradament

feia temps que no es fixava gaire en la roba ni en els accessoris de la Misako. Ella, que era molt aficionada a la moda, es feia cosir alguna peça nova cada mes, però havia deixat de demanar-li l'opinió i ell havia perdut el fil de les novetats. Per això l'aspecte de la Misako no li va permetre endevinar les intencions que tenia. Simplement va veure una dona elegant que s'havia arreglat per sortir.

—Què vols fer, tu? —li va preguntar.

—Tot em va bé... —va respondre ella—. Si vols anar-hi, t'hi acompanyaré... Ara, si t'estimes més quedar-te, em puc arribar a Suma.

—Has quedat, per anar a Suma?

—No ben bé... Diu que demà també li va bé.

La Misako va treure un estoig de manicura, se'l va posar a la falda i va començar a llimar-se les ungles, amb el coll ben recte i la vista posada un parell de pams per damunt del cap del seu marit.

No era el primer dia que els costava decidir si sortien plegats o no. En moments com aquest tots dos evitaven prendre una decisió i adoptaven una actitud passiva, esperant a definir-se segons l'actitud que mostrés l'altre. Era com si entre tots dos aguantessin un gibrell poc fondo amb una mica d'aigua i esperessin que acabés vessant per algun cantó. De vegades es podien passar tot el dia sense prendre cap determini, mentre que altres vegades tots dos decidien de cop el que havien de fer.

EL GUST DE LES ORTIGUES

Avui, però, era diferent, perquè en Kaname sabia que al final anirien junts al teatre. El fet que, tot i saber-ho, adoptés una actitud tan passiva, esperant que es produís alguna casualitat que l'empenyés a sortir amb la seva dona, no tenia res a veure amb la perversitat ni amb la mandra. Per començar, era conscient de la incomoditat de les últimes sortides que havien fet tots dos sols, encara que només hagués estat una passejada d'una hora escassa per anar des de casa fins al barri de Dōtonbori. A més a més, encara que la Misako hagués dit que podia anar a Suma l'endemà, segurament havia quedat per anar-hi avui i, encara que no hagués quedat, no podia ignorar que ella s'estimava més estar amb l'Aso que anar a veure una avorrida obra de teatre bunraku.